

sygn. akt VII U 499/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 24 marca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania E. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 1 kwietnia 2022 r., znak (...)

o rentę socjalną

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. D. prawo do renty socjalnej od 1 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VII U 499/22

UZASADNIENIE

E. D. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 1 kwietnia 2022 r. znak: (...), w której organ rentowy odmówił jej prawa do renty socjalnej (k. 60 a.r.). E. D. zaskarżyła powyższą decyzję w całości.

Odwołująca zarzuciła zaskarżonej decyzji błędne uznanie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS oraz komisji ZUS za słuszne i stwierdzenie, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Odwołująca wskazała, że komisja lekarska odbyła się bez jej udziału i orzekła, że nie jest ona niezdolna do pracy, pomimo istnienia dowodów na jej całkowitą niezdolność do pracy. Podniosła, że potwierdzeniem jej całkowitej niezdolności do pracy jest pogorszenie się jej stanu zdrowia. Odwołująca wskazała, że ma coraz większe problemy z poruszaniem się oraz normalnym funkcjonowaniem bez leków przeciwbólowych. Odwołująca leczy się na przewlekłe zapalenie okolic końca bliższego kości udowej prawej, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego prawego oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Ponadto została ona skierowana do szpitala na operację. Z uwagi na występowanie tych schorzeń oraz pogorszenie się stanu somatycznego i braku poprawy zdrowia w zakresie ortopedycznym, w ocenie odwołującej niezasadne było wskazanie, że nie jest ona osobą niezdolną do pracy. Odwołująca podkreśliła, że postępujące u niej schorzenia i zdiagnozowane choroby potwierdza jej dokumentacja medyczna. Jej zdaniem nie można zgodzić się z twierdzeniami ZUS, że obecnie nie jest ona niezdolna całkowicie do pracy, bowiem powołane okoliczności wskazują na całkowitą niezdolność do pracy (odwołanie, k. 3-7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 477⁽⁹⁾ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 423) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Mający tu zastosowanie art. 477⁽⁹⁾ § 1 k.p.c. głosi, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Natomiast art. 477⁽¹⁰⁾ § 1 k.p.k. stanowi, że odwołanie

powinno zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji, określenie i zwięzłe uzasadnienie zarzutów i wniosków oraz podpis ubezpieczonego albo jego przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika. Powyższe ma umożliwić zidentyfikowanie zaskarżonej decyzji organu rentowego, ponieważ dopiero poprzez wydanie decyzji otwarta zostaje droga sądowa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.04.1997 r., sygn. akt II UKN 85/97, OSNP 1998/2/60) W odwołaniu z 11.04.2022 r. Ubezpieczona wskazała, że składa odwołanie od decyzji ZUS z 22.03.2022 r., nr (...). Jednak w dniu 22.03.2022 r. organ rentowy nie wydał decyzji w przedmiotowej sprawie. Jest to data wydania orzeczenia przez komisję lekarską ZUS, która ustaliła, że badana nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 57 a.r.). W oparciu o wskazane orzeczenie organ rentowy decyzją z 1.04.2022 r. (k. 60 a.r.) odmówił E. D. prawa do renty socjalnej. (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 maja 2022 r., k. 8-9 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. D. urodzona (...) (lat 57) ukończyła szkołę podstawową. Następnie uczyła się w technikum ekonomicznym, którego nie ukończyła. Długo nie pracowała ze względu na chorobę prawej kończyny dolnej. W wieku 7 lat, w czerwcu 1993 r., E. D. przeżyła operację biodra prawego z powodu torbieli i dysplazji. W sumie przeżyła trzy operacje tego biodra i sześć punkcji, ostatnią w 1981 r., to jest w wieku 15 lat. Aktualnie, odwołująca pracuje jako sprzedawca od lutego 2019 r. w pawilonie handlowym na bazarze w sklepie ogólnospożywczym. Wcześniej także pracowała w sklepie. Pracowała również jako sekretarka medyczna i sprzątaczką. Obecnie ubiega się o dalsze prawo do renty socjalnej. Z renty socjalnej korzystała przez rok - do 31.05.2022 r. Odwołująca z powodu pogorszenia stanu stawu biodrowego prawego otrzymała skierowanie na operację. Prawa noga odwołującej jest krótsza i bolesna, a w obrębie kręgosłupa powstały zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne. W 2015 r. E. D. była leczona z powodu przetoki ropnej biodra prawego. Wówczas w posiewie stwierdzono obecność staphylococu aureus. 10 listopada 2015 r. z uwagi na przetokę ropną biodra prawego ustalono całkowitą niezdolność odwołującej się do pracy do kwietnia 2017 r. Ponownie badano odwołującą w 2017 r., jednak nie stwierdzono wówczas całkowitej niezdolności do pracy.(opinia biegłego sądowego ortopedy, k. 43-47 a.s., dokumentacja medyczna załączona do odwołania k. 5-7 a.s., dokumentacja medyczna w aktach rentowych).

Odwołująca 3 marca 2021 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę socjalną. Do wniosku załączone zostało zaświadczenie potwierdzające wykonywanie zatrudnienia od 13 lutego 2019 r. u płatnika (...) A. P.. Zgodnie z zaświadczeniem umowa została zawarta na czas nieokreślony z miesięcznym wynagrodzeniem brutto 700 zł. W toku postępowania wyjaśniającego ubezpieczona została skierowana do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 16 kwietnia 2021 r. stwierdził, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy do 31 maja 2022 r. 11 maja 2021 r. wydano decyzję o przyznaniu renty socjalnej odwołującej do 31 maja 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Zdrowotnych otrzymał w dniu 11 sierpnia 2021 r. od komornika B. K. informację o zajęciu świadczenia. Potrącenia realizowane są do 1 września 2021 r. Z analizy konta ubezpieczonego wynika, że odwołując nadal pozostawała w zatrudnieniu w płatnika (...) A. P.. 17 lutego 2022 r. ZUS skierował prośbę do głównego lekarza orzecznika o uzupełnienie dokumentacji lekarskiej dotyczącej odwołującej poprzez skierowanie na badanie przez konsultanta zakładu posiadającego specjalizację w zakresie ortopedii. 15 marca 2022 r. naczelnny lekarz ZUS przekazał sprawę E. D. do rozpatrzenia przez komisję lekarską wskazując w uzasadnieniu, że wydane w związku z wnioskiem o rentę socjalną orzeczenie lekarza orzecznika z 16 kwietnia 2021 r. o okresowej całkowitej niezdolności do pracy do 31 maja 2022 r. budzi wątpliwości co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego. Wyniki badań przeprowadzonych przez konsultanta zakładu w zakresie ortopedii 3 marca 2022 r. wraz z informacjami dotyczącymi zatrudnienia nie wskazują na takie naruszenie sprawności organizmu w przebiegu rozpoznanych schorzeń, które powodowałyby niezdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. 22 marca 2022 r. orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS stwierdzono, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy. 1 kwietnia 2022 r. wydana została decyzja o zatrzymaniu wypłaty renty socjalnej znak (...) (wniosek z 3 marca 2021 r. k. 41 a.r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 16 kwietnia 2021 r. k. 46 a.r., decyzja z 11 maja 2021 r. k.47 a.r., informacja o zajęciu komorniczym z 5 sierpnia 2021 r. k.50 a.r., relacja w sprawie odwołującej k.54a.r., przekazanie do rozpatrzenia przez komisję lekarską sprawy k.56 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 22 marca 2022 r. k.57 a r., decyzja organu rentowego z 1 kwietnia 2022 r. k.60 a.r.)

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy ortopedy i neurologa celem ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej, czy niezdolność ta istniała 1 kwietnia 2022 r., czy ma charakter trwały czy okresowy, a jeśli okresowy - jaki jest jej przewidywany czas trwania (postanowienie z 20 maja 2022 r., k. 11 a. s.).

W opinii z 20 października 2022 r. biegły sądowy z zakresu neurologii B. A. nie stwierdziła niedowładów, ataksji, cech objawów zespołu piramidowego, mózdkowego, brak objawów patologicznych OUN u odwołującej. Biegła nie stwierdziła obecności istotnych objawów ubytkowych i objawów korzeniowych. Wskazała, że ruchy odcinka kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, piersiowego i szyjnego z niewielkiego / miernego stopnia bólowym ograniczeniem ruchomości. Biegła nie stwierdziła u badanej istotnych zaburzeń funkcji manualnych rąk. Biegła wskazała, że opiniowana mimo istotnego deficytu ruchomości stawu biodrowego prezentuje chód utykający, ale samodzielny, dość sprawny, możliwy też po gabinecie bez pomocy sprzętu ortopedycznego. Korzysta na co dzień z pomocy laski łokciowej. Zdaniem biegłej neurolog, przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, brak jest znaczącego trwałego upośledzenia funkcji organizmu opiniowanej sprowadzającego całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej ze względu na stan neurologiczny. Biegła w oparciu o całość obrazu klinicznego i dostępną dokumentację medyczną oraz osobiste badanie neurologiczne biegłej, schorzenia stwierdzone u opiniowanej sprowadzają istotne naruszenie sprawności organizmu, ale brak jest podstaw uznania jej całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Opiniowana wymaga kontroli i ewentualnego dalszego leczenia ortopedycznego i rehabilitacji. Biegła podkreśliła, że ostateczna opinia należy do biegłego ortopedy. Ze względu na stan neurologiczny, obserwowane obecnie objawy nie sprowadzają znacznego upośledzenia sprawności organizmu odwołującej, brak jest podstaw do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy ze względu na stan neurologiczny, z zastrzeżeniem pracy wymagającej ciężkich wysiłków fizycznych i złych warunków atmosferycznych. W ocenie biegłej także w przeszłości stan neurologiczny opiniowanej nie sprowadzał całkowitej niezdolności do pracy, w tym w dacie 1.04.2022 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii k. 29-31 a.s.).

Zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa wniosła odwołująca, wskazując, że opinia ta została sporządzona przez specjalistę z nieodpowiedniej dziedziny medycyny. Odwołująca wniosła równocześnie o sporządzenie opinii z zakresu ortopedii (pismo odwołującej k.41 a.s.). W opinii z 14 lutego 2023 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii M. G. stwierdził, że odwołująca, jest nadal całkowicie niezdolna do pracy. Rozpoznano u niej zwyrodnienie biodra prawego w przebiegu dysplazji po kilkakrotnym, leczeniu operacyjnym w dzieciństwie z ropnym zapaleniem biodra prawego. Zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego. Zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego w przebiegu skoliozy funkcjonalnej z rozległymi osteofitami mostkującymi. Powodem niezdolności do pracy odwołującej jest znaczna dysfunkcja biodra prawego spowodowana deformacją tego biodra i stanem zapalnym, tj. zmianami, z powodu których E. D. choruje od dzieciństwa. W przebiegu tych zmian doszło do znacznego skrócenia prawej kończyny i powstania zmian zwyrodnieniowych i progresji deformacji. Biegły stwierdził utrzymujące się objawy stanu zapalnego. Dodatkowo zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w przebiegu skoliozy funkcjonalnej, z dysfunkcją. Jest to niezdolność do pracy w związku z naruszeniem sprawności organizmu przed 18 rokiem życia. W opinii biegłego odwołująca była całkowicie niezdolna do pracy już co najmniej od 01.04.2021 r. do 30.06.2024 r. Biegły wskazał, że stan zdrowia odwołującej rokuje poprawę, bo jest ona obecnie zakwalifikowana do leczenia operacyjnego. (opinia biegłego sądowego ortopedy k. 43-47 a. s.).

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do powyższej opinii, podnosząc, że ubezpieczona była badana bezpośrednio 3 marca 2022 r. przez konsultanta zakładu - specjalistę ortopedę, który stwierdził istnienie ograniczeń funkcji narządu ruchu, które powodują częściową niezdolność do pracy. Wskazując, że w systemie informatycznym ZUS obecne są w latach 2021- 2022 zaświadczenia o krótkotrwałej niezdolności do pracy, co świadczy o wykonywaniu przez odwołującą pracy zarobkowej. W ocenie organu rentowego nie sposób uznać, że E. D. jest całkowicie niezdolna do pracy, skoro od lutego 2019 r. jest zatrudniona jako sprzedawca. Organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy z uwagi na sprzeczności występujące w opiniach (pismo procesowe organu rentowego z 10 marca 2023 r. k.57 a.s.)

Wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy nie zasługiwał na uwzględnienie. Postanowieniem z 15 marca 2023 r. Sąd pominął wniosek o dopuszczenie innego biegłego ortopedy na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 5 k.p.c. jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania (postanowienie z 15 marca 2023 r. k. 64 a.s.). W ocenie sądu, zastrzeżenia ZUS do opinii oparte są jedynie na odmiennej ocenie stanu zdrowia odwołującej, co poparte zostało wskazaniem na świadczenie przez nią pracy. Tymczasem okoliczność, że ubezpieczony wykonuje pracę pozostając całkowicie niezdolnym do niej nie oznacza, że stan zdrowia takiego ubezpieczonego poprawia się wyłącznie na skutek wykonywania pracy. Pracownik o całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji może podjąć zatrudnienie, a ocena czy wolno mu takie zatrudnienie podjąć i w jakich warunkach może być ono realizowane, należy do lekarza medycyny pracy. Sąd Najwyższy w wyroku z 17 stycznia 2002 r. (w sprawie o sygn. II UKN 709/00) wyraził stanowisko, że wykonywanie zatrudnienia przez ubezpieczonego, który kwalifikuje się do osób trwale niezdolnych do pracy, nie pozbawia go prawa ubiegania się o świadczenia rentowe z ubezpieczenia społecznego. Również w myśl art. 13 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 504 ze zm.) zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. W świetle powyższego to, że odwołująca się podejmowała pracę nie wpływa w żaden sposób na ocenę jej stanu zdrowia pod kątem całkowitej niezdolności do pracy. Sąd uznał zatem, że zastrzeżenia ZUS do opinii są nieuzasadnione.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Sąd uwzględniła jako wiarygodne opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii M. G. oraz neurologii B. A.. Sąd doszedł do przekonania, że analizowane opinie biegłych stanowią rzeczowe i wartościowe źródło ustaleń faktycznych w sprawie. Wskazać również należy, że ww. biegli są specjalistami w swoich dziedzinach, legitymują się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń, które stanowią podstawową jednostkę chorobową ubezpieczonej. W swoich opiniach biegli uwzględnili także najnowszą dokumentację medyczną dotyczącą ubezpieczonej złożoną do akt sprawy. Na podstawie tej dokumentacji medycznej oraz bezpośredniego badania biegli rozpoznali u odwołującej schorzenia szczegółowo opisane powyżej. Biegły z zakresu ortopedii M. G. stwierdził, że odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy oraz, że była ona uprzednio niezdolna całkowicie do pracy - już co najmniej od 01.04.2021 do 30.06.2024 r. Jej stan zdrowia rokuje poprawę.

Biegła sądowy zakresu neurologii B. A. stwierdziła, że schorzenia stwierdzane u opiniowanej sprowadzają istotne naruszenie sprawności organizmu ale brak jest podstaw uznania jej całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. W ocenie biegłej także w przeszłości stan neurologiczny opiniowanej nie sprowadzał całkowitej niezdolności do pracy, w tym w dacie 1.04.2022 r. Sąd dał wiarę przedmiotowej opinii jednak miał na względzie, że pomimo tego, że odwołująca była zdolna do wykonywania pracy ze względu na stan zdrowia z przyczyn neurologicznych, to ze względu na schorzenia ortopedyczne nie była ona zdolna do wykonywania pracy. Biegli sądowi w sposób przekonujący przedstawili również uzasadnienie rozpoznania oraz rzetelnie i logicznie odpowiedzieli na postawione w tezie dowodowej pytania. Wobec tego sporządzone przez nich opinie nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie E. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 1 kwietnia 2022 r. znak: (...) było uzasadnione.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 11) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych

wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Sąd biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 4 ust. 1-3 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1300) zwanej dalej „ustawą o rencie socjalnej” - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18-tego roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25-tego roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Renta socjalna okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej "Zakładem".

W myśl art. 5 ustawy o rencie socjalnej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje Lekarz orzecznik Zakładu na zasadach i w trybie określonych w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach”.

Sąd zważył, że w świetle art. 12 ustawy o emeryturach i rentach, niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu.

W rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, w szczególności u osoby wnioskującej musi istnieć całkowita niezdolność do pracy ustalana w trybie przepisów ustawy o emeryturach i rentach.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i czy niezdolność ta istniała 1 kwietnia 2022 r., czy ma ona charakter trwały czy okresowy i jaki jest przewidywany czas jej trwania. Sąd uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od 1 kwietnia 2022 r., przy czym niezdolność ta powstała w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym w czasie nauki w szkole przed ukończeniem 18-tego roku życia. Takie wnioski zostały wyprowadzone przez biegłego sądowego ortopedę M. G., które sąd przyjął za własne. Należy mieć na względzie przede wszystkim, że odwołująca już od wczesnych lat dzieciństwa ma problemy ze stawem biodrowym i już w tym okresie przeszła ona liczne operacje związane z tym schorzeniem. W wyniku zmian doszło do skrócenia prawej kończyny i problemów z poruszaniem. E. D. ma trudności z codziennym funkcjonowaniem bez przyjmowania silnych leków przeciwbólowych. W związku ze zmianami zwyrodnieniowymi i deformacjami u odwołującej utrzymują się objawy stanu zapalnego. Wszystkie te dolegliwości uniemożliwiają odwołującej normalne funkcjonowanie i wykonywanie pracy zarobkowej.

Argumentacja organu rentowego wskazująca na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy była w ocenie sądu niewystarczająca. ZUS wskazywał, że E. D.. Zdaniem sądu, organ rentowy nie wykazał dostatecznie, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa jest inna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej niż wynikająca z opinii biegłego.

Kwestią możliwości dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych wielokrotnie zajmowano się w orzecznictwie, które stanęło na stanowisku, że jeżeli opinia biegłego jest jednoznaczna i tak przekonująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74). Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mają więc zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, czy nie wyjaśnia istotnych okoliczności. W niniejszej sprawie sąd nie znalazł podstaw dla kontynuowania postępowania dowodowego.

Wobec powyższego sąd przyjął, wbrew stanowisku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z uwagi na znaczne naruszenie sprawności organizmu stwierdzone przez biegłego ortopeda, wykazane również zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją medyczną. Sąd zmienił zatem zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w ten sposób, że przyznał E. D. prawo do renty socjalnej.

Ustalenie terminu, od którego sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawo do renty socjalnej wynika z okoliczności, że wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy wstrzymano od 1 kwietnia 2022 r.

Zgodnie z powyższym sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.